

I. 3.

Jeden z šotků se po chvíli přikrade k zákulisí, nahlédne do něj a rychle zase zmrzne, když přijde Eva s Cyrilem. Evidentně tedy uplynul nějaký čas.

Cyřil založí ruce na prsou zaujme nekompromisní pozici stranou – vpravo na vyšší rovině – zády ke Adamovi i k Evě, která si prohlíží zmraženého Adama a dělá si poznámky.

Eva (trochu podrážděně, zastaví se ve své práci, protože ji Cyrilova přítomnost ruší): „Vaše přítomnost zde není nezbytná.“

Cyřil: zhoupne se 2x ze špiček na paty. „Byl jsem pověřen přímo Správcí. Chcete zpochybňovat jejich úsudek?“ Otázka může vyznít konfrontačně, skoro jako hozená rukavice.

Eva: Trochu pohrdavě, aniž by zvedla oči od objektu výzkumu. „Nebudte rétorický, Cyrile.“

Cyřil: Pomalů přejde na druhou stranu, s palci založenými za opasek. „Je to pro vaše dobro. Ten... ta... ta věc, to je barbar z úsvitu rozumu. Jako by dedukoval. Primitiv. Mohl by být nebezpečný. Zastaví se vlevo, možná popojde směrem ke stolu. Stojí tak, aby byla jasně vidět zbraň. Razantně zvýší intenzitu hlasu. Přítomnost strážce je naprosto nezbytná.“

Eva (apologeticky, obdivně): „Chtěl utéct před ignorantstvím, zachránit se před tupostí a divošstvím svého věku, podívat se na lepší svět. V jeho době to muselo být velmi vznešené gesto...“ Cyřil prudce trhne hlavou.

Eva (vzpamatuje se, když zjistí, jak se na ni Cyril dívá): „Gesta jsou samozřejmě sama o sobě hloupá.“

Cyřil (přechází za stolem, ruka na zbrani, dotěrně a bez úcty se sklání nad Adamem, nebere ohled na Evu, která mu bezděky ustoupí z cesty): „Není to žádný vznešený posel z minulosti. Je to zvíře ze ZOO, co se přišlo podívat na svět za klecí. Už u Adamových nohou, zvedne se Co s ním uděláte, až se rozhlédne do sytosti, zavřete ho do ní zpátky?“

Eva (ledově): „Ustupte, vše je připraveno. Chystám se rozmrazovat.“

Cyřil (ustoupí krok do strany a bojovně vytasí a natáhne zbraň): „Jen do toho.“ Zamíří.

Eva: „Prosím vás, je to velmi delikátní proces.“

1:08

Cyřil otráveně vrátí zbraň zpátky a odstoupí do pozdálí. Opět dotčeně založí ruce na prsou.

Opět bez dramatického děje, představují se dvě další postavy. Jestliže je Eva z nižší třídy, neměla by mít před Cyrilem větší respekt?

Eva z Adama trhnutím serve prostěradlo. Oba sledují probouzejícího se Adama, Cyril lhostejně, Eva zvědavě. Adam se posadí na lavici směrem k divákům (teď má Evu za zády), promne si oči, promne si zkrhlé ruce, dýchne na ně, všimne si Evy, která obejde stůl zleva.

Adam: „Ty jsi... anděl?“

Eva, náhle šokována a pohoršena, vlepí Adamovi facku pravou rukou a sama je tím tak překvapena, že couvne až na nižší rovinu.

Cyřil (vyrazí k Adamovi s evidentní touhou mu ublížit): „Ty zvíře! Tak ty si budeš dovolovat přirovnávat ji k nějakému zhovadilému antropomorfizovanému implikátu empiricky neověřitelné entity, ty jeden...“

Eva (vzpamatuje se, snaží se dostat mezi Cyrila a Adama, ale Cyrila se nedotýká): „Cyrile, on to tak nemyslel.“ Cyřil musí udělat vztekle otočku a odejít. (k Adamovi) „promiňte, byla jsem trochu zaskočená, neměla jsem tak reagovat.“

Adam: Postaví se. „Kdo... kdo jste?“

Eva (něžně): „Eva.“

Adam (těž něžně): „Eva... Já jsem Adam.“

Cyřil (surově a našťvaně, ruce založené na prsou, jen tak štěkne přes rameno, aniž by se na A. podíval): „A já Cyril, neověřitelně mě těší.“

Adam: Dvě kroky směrem doleva dopředu. „Kde pauzička to jsem?“

Eva: *K němu:* „Adame... Váš sen se splnil! *2 kroky směrem doprava dopředu, tj. někam k Cyrilovi.* Probudil jste se ve světě rozumu! Lidé zahodili všechny malichernosti, přestali se pitvat v pseudoproblémech a začali šlechtit svůj intelekt a pěstovat filosofii! Nacházíte se v Obci Moudrých a Svobodných Občanů, pořadové číslo sedmdesát devět!“

Adam (nadšeně – *otočí se k Evě:*) „Je to pravda? Vlády se chopili rozumní a osvícení lidé?“

Eva (též nadšeně – *k Adamovi:*) „Všichni jsme teď rozumní a osvícení!“

Během následujících 4 otázek a odpovědí postupují k sobě, zřejmě každý vždy s vlastní replikou. Stupňování nadšení bude vyjádřeno především intonací, rostoucí souznění stejnými gesty, zatím nevím jakými.

Adam (nadšeněji): „Už se neříká lol?“

Eva (nadšení graduje): „Lol? To snad ani není slovo...“

Adam: „Facebook neexistuje?“

Eva: „Co je to Facebook?“

Adam: „Čtou se knihy?“

Eva: „V jednom kuse!“

Adam: „Chodí se do divadla?“

Eva: „Prakticky se nechodí z divadla!“

Ted' už jsou na vzdálenost facky, takže Adam s následující otázkou už nemůže postoupit.

Adam (nadšení kulminuje): „Slunce je jasnější, vzduch čerstvější a tráva zelenější?“

Eva (se zarazí *Zůstane jí předchozí gesto, tedy strnula. Také jí zůstává nadšená intonace:*): „... než co?“

Adam (nejistě – *také stávající gesto a stejná intonace:*) „Co? No... Než tráva...“

Eva Adamovi vlepi facku zřejmě levou rukou, aby diváci viděli. Facka je stejně jako v prvním případě automatická, jako by ji Eva ani nechtěla. Sama je tím zaražena.

Cyril: *Naběhne, sápe se rukou, jako by chtěl Adama chytit za límec. Jakmile se přiblíží, Eva zase musí vstoupit mezi něj a Adama.* „Tak ty budeš zas vulgární? Ty hajzle? *Malá pauza.* Tráva zelenější než tráva?!“

Eva (zadržuje Cyrilovi ruku): *Chápavě, trpělivě.* „Nechte jej, Cyrile, on za to nemůže. *Otočí se k A.* Opět se vám omlouvám, Adame, *naléhavě:* ale musíte pochopit, toto je civilizovaný svět. Musíte se naučit v něm žít.“ *Cyril během těchto vět musí odejít doprava ještě nasupeněji než poprvé, s výrazem – jen počkej, Adame, mně neutečeš!*

Adam (stále se drží za tvář, ale září nadšením, přechází *doleva* do popředí a vizionářsky deklamuje): „Ano! *Zvedne levou ruku se zatátou pěstí:* Budu se učit! *Spustí pravou ruku z tváře, oběma ukáže na „tento svět“, stojí na místě.* Toto je svět, pro jaký jsem byl zrozen! *1.* Svět, v němž lidé nejsou posuzováni podle značky na kalhotách! *2.* Svět, v němž si nikdo nemaže hlavu gelem jak chleba máslem! *3.* Svět, v němž nikdo nevěří reklamám! *4.* Svět, v němž se Aristoteles nepoužívá jako podložka pod kratší nohu stolu! *V předchozích replikách pobíhá sem tam, při lichých doleva, při sudých doprava. Při 4. větě proti němu vyrazí Cyril tak, aby právě na konci byl u něj a při Adamově otočce s 5. „světem“ jej konečně chytil za ten límec. 5.* Svět, v němž...“

Cyril (chytá jej za rameno a táhne pryč ze scény *Cloumá jím, občas jej postrčí před sebou, pak zase chytne a cloumá. První větu asi musí na místě, s dalšími jej odvádí. Zřejmě po schůdkách do C32.*): „Prvně dostaneš tolik injekcí, že si ještě týden nesesedneš a pak tě necháme odsvívit. Pak spálíš ty směšné šaty a bude ti udělena příslušnost. Nemysli si, že se tady budeš potulovat bez dozoru, rozumíš?“

Cyril Adama odvedl pryč, Eva je následuje. Vybíhají šotci, všechno se mění, přemnoží efektové, konec prvního dějství.

2:45

Pasáž s dramatickým dějem: vyjadřuje první srážku Adamova nadšení s realitou racionální Obce – nejdůležitější jsou proto repliky kolem facky. A samozřejmě samotná facka. Konec představuje přechod k dalšímu tématu – pokusu o Adamovo začlenění do obce.